

Έτος “Fourvière”

Ιούλιος 2015 – Ιούλιος 2016

Εισαγωγικό σημείωμα: Μαριανή Οικογένεια (από το βιβλίο «Το Νερό μέσα από το Βράχο»)

Προς το τέλος του 1814, ο Jean-Claude Courveille μετακινήθηκε στο μεγάλο ιεροσπουδαστήριο του Saint-Irénéee στη Λυών, ερχόμενος από κάποιο άλλο ιεροσπουδαστήριο. Εμπιστεύθηκε σε μια ομάδα μεγάλων ιεροσπουδαστών την ιδέα του να ιδρύσει ένα Μοναχικό Τάγμα αφιερωμένο στην Παναγία, του οποίου τα μέλη θα ονομάζονταν **Μαριανοί**. Πίστευε ότι η ίδια η Παναγία τού είχε στείλει αυτή την έμπνευση. Έτσι, στις 23 Ιουλίου 1816, την επομένη της χειροτονίας τους, μια ομάδα νέων και γεμάτων ενθουσιασμό ιερέων, ανάμεσά τους και ο **Μαρκελλίνος Champagnat**, πήγαν στον Ιερό Ναό της **Notre Dame de Fourvière** στη Λυών. Εκεί, στα πόδια της Θεοτόκου, υποσχέθηκαν να ιδρύσουν ένα Τάγμα, το οποίο θα είχε ως αποστολή να συνεχίσει το έργο της Παναγίας μέσα στην Εκκλησία. **Το 2016 εορτάζουμε την επέτειο των 200 ετών από αυτή την υπόσχεση.**

Το αρχικό όραμα της “**Μαριανής Οικογένειας**” περιελάμβανε μια Μοναχική Κοινότητα Ιερέων και έναν κλάδο λαϊκών. Μέσα στο νέο Τάγμα δεν είχε υπάρξει πρόβλεψη για Αδελφούς Εκπαιδευτικούς. Αυτή ήταν όμως η μεγαλύτερη επιθυμία του Μαρκελλίνου Champagnat. Έλεγε συχνά στους συντρόφους του: «Μας χρειάζονται Αδελφοί! Μας χρειάζονται Αδελφοί, για να διδάξουν την κατήχηση και να κάνουν μάθημα στα παιδιά.» Επειδή οι σύντροφοί του δεν είχαν προβλέψει την ύπαρξη Αδελφών μέσα στο νέο Τάγμα, άφησαν στον Μαρκελλίνο την ευθύνη να ιδρύσει τέτοιες Κοινότητες. Εκείνος δέχτηκε ευχαρίστως αυτό το καθήκον.

Σήμερα, ο όρος “**Μαριανός**” χρησιμοποιείται από ορισμένα θρησκευτικά κινήματα, διαφορετικά μεταξύ τους. Επίσημα υπάρχουν οι Μαριανοί Πατέρες και οι Μαριανοί Αδελφοί, οι Μαριανοί Αδελφοί των Σχολείων (“Μικροί Αδελφοί της Μαρίας”), οι Μαριανές Αδελφές και οι Αδελφές Ιεραπόστολοι του Τάγματος της Παναγίας. Επιπλέον, υπάρχουν οι ομάδες των Μαριανών Λαϊκών. Κάθε μέλος αυτής της παγκόσμιας οικογένειας, Αδελφή, Αδελφός, Λαϊκός ή Ιερέας, προσπαθεί να ζήσει τη ζωή του σύμφωνα με το παράδειγμα της Παναγίας.

Το κείμενο που ακολουθεί είναι μια μετάφραση από τα λατινικά της Υπόσχεσης που έδωσαν οι δώδεκα νεαροί άνδρες, άλλοι νέοι ιερείς και άλλοι ιεροσπουδαστές, στις 23 Ιουλίου 1816 στο παρεκκλήσιο της Fourvière. Η γλώσσα επομένως που χρησιμοποιήθηκε πρέπει να τοποθετηθεί στο ιστορικό πλαίσιο των αρχών του 19ου αιώνα.

Εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος.

Όλα για την πιο μεγάλη δόξα του Θεού και για την πιο μεγάλη τιμή στην Παρθένο Μαρία, Μητέρα του Κυρίου Ιησού Χριστού.

Εμείς οι υπογεγραμμένοι, επιθυμώντας να συμβάλουμε στην πιο μεγάλη δόξα του Θεού και στην πιο μεγάλη τιμή στην Παρθένο Μαρία, Μητέρα του Κυρίου Ιησού Χριστού, επιβεβαιώνουμε και διακηρύσσουμε την ειλικρινή μας πρόθεση και τη σταθερή μας θέληση να αφιερωθούμε, μόλις καταστεί δυνατόν, στη συγκρότηση του ευσεβέστατου Μοναχικού Τάγματος των Μαριανών.

Γι’ αυτό, με την πράξη αυτή και την υπογραφή μας, αφιερώνουμε, αμετάκλητα και όσο μας το επιτρέπουν οι δυνάμεις μας, τον εαυτό μας και όλα τα υπάρχοντά μας στην Οικογένεια της Παναγίας Παρθένου.

Προβαίνουμε σε αυτή την πράξη, όχι σαν παιδιά ούτε επιπόλαιο, όχι με κάποιο ανθρώπινο στόχο ή με την ελπίδα πρόσκαιρου κέρδους, αλλά με σοβαρότητα και ωριμότητα, αφού ζητήσαμε τη συμβουλή και αποθέσαμε τα πάντα ενώπιον του Θεού, προσβλέποντας μόνον στην πιο μεγάλη δόξα του Θεού και στην πιο μεγάλη τιμή της Παρθένου Μαρίας, Μητέρας του Κυρίου Ιησού Χριστού.

Προσφέρουμε τον εαυτό μας σε όλους τους πόνους, στους μόχθους, στις δυσκολίες και, αν χρειαστεί κάποια ημέρα, στα μαρτύρια, διότι μπορούμε τα πάντα με τη δύναμη Εκείνου που μας κάνει δυνατούς, του Ιησού Χριστού.

Σε Εκείνον υποσχόμαστε πίστη, στους κόλπους της Αγίας Μητέρας μας Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας, καθώς και στον Σεβασμιότατο Επίσκοπο, ώστε να είμαστε καλοί υπηρέτες του Ιησού Χριστού, τρεφόμενοι από τους λόγους της πίστης και της σοφής διδασκαλίας που ακολουθήσαμε με τη χάρη Του.

Υποσχόμαστε επίσης ότι θα προσφέρουμε τον εαυτό μας και ό, τι διαθέτουμε, για να σώσουμε τις ψυχές με όλα τα δυνατά μέσα, με το αξιοσέβαστο όνομα της Παρθένου Μαρίας και κάτω από την προστασία της.

Jean-Claude Courveille
Jean-Claude Colin

Marcellin Champagnat
Etienne Terrailon

Etienne Déclas

Το κείμενο που ακολουθεί αποτελεί μελέτη του πατέρα François Drouilly, Μαρριανού ιερέα, ο οποίος, με αφορμή την επέτειο 200 ετών από την υπόσχεση στην Παναγία της Fournière, εξιστορεί τα γεγονότα της εποχής εκείνης για να ερμηνεύσει το παρόν και να οραματισθεί το μέλλον της Μαρριανής Οικογένειας.

Σκέψεις

FRANÇOIS DROUILLY, SM

Εκείνη την ημέρα, στις 23 Ιουλίου 1816, μια ομάδα δώδεκα νεαρών, έχοντας μόλις αποφοιτήσει από το Ιεροσπουδαστήριο, ορισμένοι ήδη χειροτονημένοι ιερείς από την παραμονή, αποφάσισαν να πάνε στο παρεκκλήσιο της Fournière. Όλοι τους είχαν υπάρξει μάρτυρες, και κάποιες φορές θύματα, των βαρβαροτήτων της επανάστασης στον τόπο τους και στην Εκκλησία. Δεν μπορούσαν να ικανοποιηθούν με έναν απλό απολογισμό, ακόμα λιγότερο με μια κρίση για τις δυστυχίες της εποχής τους, και να βυθιστούν στην απογοήτευση. Και όμως, τι άλλο υπήρχε! Υπήρχε ο Θεός, αιώνια παρών, μετά όπως και πριν από την Επανάσταση. Και δεν μπορούσαν ούτε ήθελαν να απουσιάσουν από έναν τόπο όπου βρισκόταν ο Θεός. Είχαν πάρει την απόφασή τους. Έπρεπε να σηκώσουν τα μανίκια, ν' αρχίσουν τη δουλειά, να επινοήσουν τρόπους, να δράσουν διαφορετικά, να πάνε μπροστά. Ιδού η πρόκληση! Αποφάσισαν να αφιερωθούν, *«αμετάκλητα, με σοβαρότητα και ωριμότητα»*, έτοιμοι για όλα, ακόμα και για *«μαρτύρια»*, για να *«σώσουν τις ψυχές»* στο όνομα της Παναγίας.

Καμία εξασφάλιση επιτυχίας. Ήταν απλά το ξεκίνημα μιας πορείας. Έπρεπε να πάνε εκεί όπου βρισκόταν ο Θεός. Διακινδύνευαν να ζήσουν την περιπέτεια, μαζί με την Παναγία.

Ήταν πριν από διακόσια χρόνια, στη Fournière.

Η ιστορία και η πράξη τους μας συγκινούν. Ακόμα περισσότερο, γιατί γνωρίζουμε τις δυσκολίες που αναγκάστηκαν να αντιμετωπίσουν στη συνέχεια για να τηρήσουν την υπόσχεσή τους.

Τι είναι όμως αυτή η επέτειος για μας; Μια αναφορά μνήμης στους Ιδρυτές; Μια ιστορική αναδρομή; Μια όμορφη σελίδα στη Μαρριανή εποποιία;

Η υπόσχεσή τους μας δεσμεύει σήμερα; Εμάς, Μοναχούς και Λαϊκούς, που αυτοαποκαλούμαστε Μαρριανοί; Η δέσμευση που ανέλαβαν, πριν από δυο αιώνες, μπορεί να γίνει σήμερα ακόμα δική μας; Κι αν ναι, με ποιον τρόπο; Σήμερα, τι μας λέει; Σίγουρα, η ενέργειά τους είναι συγκινητική, μας αγγίζει, όπως η υπενθύμιση μιας οικογενειακής επετείου. Αλλά έρχεται η στιγμή που κλείνουμε το λεύκωμα με τις κιτρινωμένες φωτογραφίες και επανερχόμαστε στα προβλήματα του καιρού μας. Κοιτάζουμε γύρω μας και διαπιστώνουμε ότι η Εκκλησία του 21^{ου} αιώνα είναι πολύ διαφορετική από την Εκκλησία και τον κόσμο εκείνων των ιερέων!

Ωστόσο...

«Υποσχόμαστε επίσημα»... Τι τόλμη! Ή τι αφέλεια; *«Να σώσουμε τις ψυχές με όλα τα δυνατά μέσα»*... Η δέσμευσή τους ήταν απλή: *«αφιερώνουμε, αμετάκλητα και όσο μας το επιτρέπουν οι δυνάμεις μας, τον εαυτό μας και όλα τα υπάρχοντά μας»*.

Είμαστε ικανοί εμείς σήμερα να κάνουμε μια τέτοια υπόσχεση; Κι εκείνοι, οι πρωτοπόροι, ήταν;

Για εκείνους τότε, όπως και για μας σήμερα, η μόνη εγγύηση για την επιτυχία του σχεδίου τους ήταν η απόφασή τους να προσφέρουν τον εαυτό τους, χωρίς να είναι σίγουροι για το τι θα γινόταν και για το τι ήταν ικανοί να κάνουν. Μια πολύ δυνατή βεβαιότητα για το παρόν. Μια επίσης δυνατή αβεβαιότητα για το μέλλον: γνώριζαν μόνο ότι δεν θα ήταν όμοιο με το παρόν.

Από την αρχή, εκείνοι οι νεαροί μάς έδειξαν το δρόμο· ένα δρόμο ανοιχτό σε αυτό που θα ερχόταν χωρίς καν να το γνωρίζουν. Χωρίς καμία εξασφάλιση εκτός από την προσωπική και τη συλλογική τους πίστη. Και με μια εμπιστοσύνη χωρίς όρια! Δεν γνώριζαν τι θα έκαναν αύριο. Δεν γνώριζαν καν οι ίδιοι τι θα γινόταν αύριο. Αυτό που έκαναν στη Fournière ήταν ένα άλμα στο άγνωστο: το άγνωστο στο οποίο δεσμεύονταν, το άγνωστο στο οποίο θα κατέληγαν. Υποσχέθηκαν αυτό που δεν μπορούσαν να ελέγξουν. Δεν ήταν ένα «σχέδιο καριέρας». Ήταν μάλλον ένα στοίχημα με το άγνωστο...

Πώς θα μπορούσε να πετύχει κάτι τέτοιο; Πώς θα κέρδιζαν το στοίχημα; Πώς θα ξεπερνούσαν το φόβο ή πώς θα απέφευγαν την ανευθυνότητα; Πώς θα έκαναν αυτό το άλμα προς ένα απρόβλεπτο μέλλον, ένα άλμα χωρίς αλεξίπτωτο!

Αυτό που στήριζε εκείνους τους πρωτοπόρους, αυτό που δικαιολογούσε την αυτοθυσία τους, ήταν η αγάπη και η εμπιστοσύνη που γεννιέται από αυτή την αγάπη. Αγάπη για τον Θεό, αγάπη για τη ζωή. Έδωσαν αυτό που ακόμα δεν είχαν και θυσίασαν αυτό που ακόμα δεν ήταν. Για το παρόν και για το μέλλον. Χωρίς εγγύηση επιστροφής, παρά μόνο με εμπιστοσύνη. *«Η πιο μεγάλη δόξα του Θεού και η πιο μεγάλη τιμή της Παρθένου Μαρίας»* ήταν γι' αυτούς τους νεαρούς επαρκής εγγύηση για να διακινδυνεύσουν τη ζωή τους. Άλλωστε, γνώριζαν καλά τα λόγια του Ιησού: *«Ἦρθα για να έχουν οι άνθρωποι ζωή και μάλιστα ζωή περίσσια»* (κατά Ιωάννην 10, 10). Αγαπούσαν τη ζωή: προφανώς αυτό τους αρκούσε για να τολμήσουν την περιπέτεια. Και είχαν μια δυνατή σχέση με τον Θεό. Μπορούσαν να κάνουν τα πάντα για Εκείνον που τους ενίσχυε συνεχώς.

«Εμείς οι υπογεγραμμένοι»... Αυτός ο πληθυντικός τραβάει την προσοχή μας! Η υπόσχεσή τους ακουμπάει πάνω στο ισχυρό βάθρο του «εμείς»! Καμία διαφορά ανάμεσά τους: μια ομάδα που μιλάει με μια φωνή και στην οποία ο καθένας βρίσκει την πηγή της προσωπικής του έκφρασης. Ο φιλόσοφος Paul Tillich παρουσιάζει την ίδια σκέψη με ωραίο τρόπο: *«Μόνο στη συνεχή συνάντηση με τους άλλους ανθρώπους ο άνθρωπος γίνεται και παραμένει άνθρωπος. Ο τόπος αυτής της ενέργειας είναι η κοινότητα».*

Αυτό που υποσχέθηκαν μαζί, έπρεπε να το τηρήσουν μαζί. Γνωρίζουμε τις δυσκολίες που αντιμετώπισαν, τη διασπορά τους σε διάφορους τόπους, τις αντιγνώμιες που εξέφρασαν για την πραγματοποίηση του σχεδίου τους, τις προσπάθειες που έκαναν για να συμπορευθούν... Και ξέρουμε καλά ότι αυτό το «εμείς» ήταν πολύ σημαντικό για να τηρηθεί η υπόσχεση. Πίσω από κάθε λέξη της υπόσχεσής τους έβαλαν την υλοποίηση μιας συγκεκριμένης δράσης και έναν τρόπο ζωής που τους φαινόταν σύμφωνος με τη δέσμευσή τους. Ανακάλυψαν, εμβάθυναν, επινόησαν, διαμόρφωσαν έναν τρόπο να ζουν και να ενεργούν. Ήταν ενωμένοι μέσω της πρωτοβουλίας τους και της υπόσχεσής τους. Και το πρότειναν και σε άλλους, ελεύθερα. Προφανώς, ήταν τόσο πειστικοί ώστε έπεισαν πολλούς ακόμα να τους ακολουθήσουν.

«Για την πιο μεγάλη τιμή στην Παρθένο Μαρία»... Αυτή η επίμονη αναφορά στην Παναγία συνδέεται στενά με το σχέδιο των Ίδρυτών. Δεν υπάρχει ακόμα θέμα αποκάλυψης των έργων, των δραστηριοτήτων αυτής της ομάδας. Δεν μιλούν για εκπαίδευση ή για κατήχηση ή για ιεραποστολή στην άκρη του κόσμου. Για την ώρα αναφέρονται μόνο σε μια οικογένεια που φέρει το όνομα της Παναγίας, που θα εργαστεί για τη δική της τιμή, κάτω από την προστασία της. Αυτό το κείμενο που μπορεί να μας φαίνεται αδέξιο και λίγο βαρύ, μας υποδεικνύει απλά τη μοναδική οδό που πρέπει να ακολουθούμε, τη μοναδική προστασία που πρέπει να επικαλούμαστε, το μοναδικό τρόπο να ζούμε και να ενεργούμε: αυτόν της Παναγίας.

Από το 1816, πολλά έχουν γραφτεί πάνω σ' αυτό το θέμα.

Η ταύτιση με το έργο της Παναγίας δεν αφορά μια συγκεκριμένη ιστορική στιγμή, μια περίοδο αρχικής επιμόρφωσης, μια πνευματική περισυλλογή ή, ακόμα λιγότερο, μια ιδρυτική διακήρυξη. Είναι μια πεποίθηση ενταγμένη στην καθημερινή ζωή, στην κοινοτική δράση, στην ποιμαντική ή στην επαγγελματική δέσμευση κάθε Μαρριανού.

Οι σύντροφοι της Fourvière επέλεξαν το όνομα της Παναγίας. Σ' εμάς εναπόκειται να εξετάσουμε πώς κατανοούμε αυτή την επιλογή και πώς την εφαρμόζουμε. Το όνομα που φέρουμε λέει κάτι ουσιαστικό για το άτομο ή για την ομάδα με την οποία συνδέεται. Το να φέρουμε το όνομα της «Μαρίας» αποτελεί αναφορά στις ρίζες μας και ταυτόχρονα προσωπική και συλλογική ευθύνη να δικαιολογούμε συνεχώς αυτή την επιλογή με τον τρόπο της ζωής μας.

Και σήμερα;...

...Τι θα κάνουμε με αυτή την ανάμνηση; Θα θαυμάσουμε απλά τη γενναιοδωρία των νεαρών Ιδρυτών; Πού είναι ο ενθουσιασμός μας σήμερα; Τι μένει από αυτό το τολμηρό και όμορφο σχέδιο;

Το να κοιτάζουμε πίσω ενέχει τον κίνδυνο να εγκλωβιστούμε σε ένα παρελθόν τετελεσμένο. Να κάνουμε συγκρίσεις; Τι έκαναν εκείνοι, τι θάρρος, πόσες επιτυχίες, πόσες περιπέτειες! Πώς προσέλκυαν τους νέους, πόσα έργα, πόσες αποστολές ίδρυσαν! Κι εμείς;... Νάνοι δίπλα σε γίγαντες!

Ας μη μένουμε σε τέτοιες απόψεις. Ας μη θεωρούμε τους πρώτους Μαριανούς ως κάτι που δεν ήταν: υπεράνθρωποι. Ήταν άνθρωποι απλοί που ο αυθορμητισμός τους έδινε μεγαλύτερη δύναμη στα λόγια τους. Ας μην κάνουμε λοιπόν συγκρίσεις νομίζοντας ότι η εποχή τους ήταν τελειότερη και πληρέστερη από τη δική μας.

Ας κρατήσουμε ό,τι πιο πολύτιμο μας κληροδότησαν: **το ξεκίνημα**. Η παρακαταθήκη τους, η υπόσχεσή τους, η αποφασιστικότητά τους να εκπληρώσουν το θέλημα του Θεού και η εμπιστοσύνη τους σ' Εκείνον: αυτά είναι που μας στηρίζουν. Δεν εγκαταλείπουμε ποτέ τις ρίζες μας, γιατί αυτές μας καθορίζουν. Αλλά ας επικεντρωθούμε περισσότερο σε αυτή τη λέξη: **το ξεκίνημα!** Όλα τα άλλα είναι παρελθόν· ένδοξο παρελθόν, αλλά παρελθόν. Το να τιμήσουμε αυτούς τους πρωτοπόρους, σημαίνει να τολμήσουμε μετά από εκείνους **να ξεκινήσουμε τη Μαριανή Οικογένεια**. Γνωρίζοντας από πού ερχόμαστε, μπορούμε καλύτερα να προσανατολιστούμε και να αποφασίσουμε πού θέλουμε να πάμε. Αυτοί οι πρώτοι Μαριανοί δεν χάραζαν από πριν το δρόμο για μας: μας καλούν να επινοήσουμε, **να χαράξουμε το δικό μας δρόμο, να συνεχίσουμε μια ιστορία που έχει ήδη αρχίσει**.

Πρέπει να ξεκινήσουμε. Όχι απλά να επαναλάβουμε, όχι μόνο να επικαιροποιήσουμε, αλλά να ανακαλύψουμε τη φρεσκάδα του ξεκινήματος.

Δεν πρόκειται για μια αρχή ούτε για μια επανεκκίνηση, αλλά για ένα ξεκίνημα. Δεν θα σταματήσουμε ποτέ να ξεκινάμε, όπως δεν θα σταματήσουμε ποτέ να αγαπάμε. Πάντοτε, κάθε στιγμή, κάθε μέρα. Οι πρόγονοί μας δεν μας έδωσαν ούτε μας επέβαλαν ένα πρόγραμμα. **Μας έδειξαν ένα νόημα**. Δεν αρκεί να κρεμάσουμε το κείμενο της Υπόσχεσης της Fourvière στον τοίχο του γραφείου μας ή της αίθουσας της κοινότητάς μας. Ξεκινώ δεν σημαίνει ότι προγραμματίζω την πορεία μου· σημαίνει ότι φεύγω όπως ο Αβραάμ, για τον οποίο ένας χριστιανός συγγραφέας έγραψε ότι έφυγε χωρίς να ξέρει πού πηγαίνει και γι' αυτό πήγαινε στη σωστή κατεύθυνση!

Κατά κάποιον τρόπο, η υπόσχεση της Fourvière είναι μπροστά μας, όχι πίσω μας. Πρέπει να την κάνουμε δική μας. Να ανακαλύψουμε την αλήθεια που κλείνει μέσα της για μας σήμερα.

Δεν γνωρίζουμε τι μας επιφυλάσσει το μέλλον· ούτε κι οι πρωτοπόροι το γνώριζαν.

Δεν ξέρουμε τι θα γίνει ο καθένας από εμάς τα χρόνια που έρχονται. Ούτε κι εκείνοι ήξεραν. Αυτό που ξέρουμε, αυτό που πιστεύουμε, είναι ότι πρέπει να εμπιστευθούμε, όπως εκείνοι, την Παναγία. Να πάμε προς τους άλλους με αγάπη, αγαπώντας τη Ζωή. Η κοινή μας δέσμευση θα είναι ο καλύτερος τρόπος να τιμήσουμε την Υπόσχεση της Fourvière.

Δεν πρέπει να φθάσουμε αλλά να φύγουμε!

